

בבית המשפט העליון

רע"פ 3804/15

לפני : כבוד השופט ח' מלצר

המבקש : פלוני

נ ג ד

המשיבה : מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי
בבאר-שבע (כב' השופטים : ר' יפה-כ"ץ, י' צלקובניק ו-י'
עדן) בעפ"ג 4910-03-15, מתאריך 13.05.2015

בשם המבקש : עו"ד ליאור בנימין

בשם המשיבה : עו"ד אושרה פטל רוזנברג

החלטה

1. לפני בקשה למתן רשות ערעור כנגד פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר-
שבע (כב' השופטים : ר' יפה-כ"ץ, י' צלקובניק ו-י' עדן) ב-עפ"ג 4910-03-15, בגדרו
נדחה ערעור שהגיש המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום באשקלון (סגנית
הנשיאה ד' כהן) ב-ת"פ 51953-12-13.

לצד בקשת רשות הערעור, הוגשה גם בקשה לעיכוב ביצוע של עונש המאסר
שהושת על המבקש. בהקשר זה הוריתי כי עונש המאסר בפועל שהושת על המבקש
יעוכב עד למתן החלטה אחרת.

אביא עתה את הנתונים הרלבנטיים להכרעה במכלול.

2. כנגד המבקש ושלושה נאשמים נוספים, הוגש כתב אישום ביחס למעשים מיניים שביצעו, כל אחד בנפרד, כלפי קטינה, ילידת 1998 (להלן: המתלוננת), כאשר לטענת המשיבה הכר לביצוע המעשים החל ב"מרחב הווירטואלי". עניינו של המבקש, הופרד בעקבות הסדר טיעון שנחתם עמו, והוא הודה והורשע בעובדות כתב אישום מתוקן, בעבירה של גרם בעילה אסורה בהסכמה (לפי סעיפים 346(א)(1) ו-350 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין)).

3. מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי במהלך שנת 2013, המבקש והמתלוננת החלו לשוחח בצ'אט אינטרנטי וב-"Whatsapp". עוד בתחילת השיחות ביניהם, המבקש שאל את המתלוננת לגילה, ונענה שהיא כבת 15. בתגובה, המבקש סיפר למתלוננת בכזב שקוראים לו "אסי" והוא בן 20 ומתגורר בנתניה.

4. בהמשך, המבקש סיפר למתלוננת על מעשיו המיניים עם אחרות, אותם בדה מליבו, ועל סרטונים מיניים שהן שלחו לו ב-"Whatsapp". המתלוננת מצידה סיפרה לו על מעשייה המיניים עם אחרים. בהתכתבויות בין השניים, המבקש שלח למתלוננת סרטונים המכילים תכנים מיניים וביקש ממנה שתצלם את עצמה מחדירה חפצים שונים לתוך איבר מינה וישבנה. בהמשך, המתלוננת שלחה למבקש, לבקשתו, את הסרטונים האמורים.

במהלך השיחות ובמספר הזדמנויות נוספות, המבקש ביקש מהמתלוננת שתאונן בפניו באמצעות שיחת וידאו בסקייפ, והמתלוננת נעתרה לבקשתו.

עוד עולה מכתב האישום המתוקן כי שיחות הטלפון וההתכתבויות בין המבקש והמתלוננת נמשכו עד לתאריך 25.10.2013, ונפסקו בשל התערבות אמה של המתלוננת.

5. בהתאם להסכמת הצדדים, המבקש נשלח לצורך הכנת תסקיר מבחן בעניינו טרם גזירת עונשו. עוד הוסכם בין הצדדים, על טווח ענישה, במסגרתו המשיבה תגביל עצמה לעונש של שמונה חודשי מאסר בפועל, ותעתור בנוסף למאסר על תנאי, קנס ופיצוי כספי למתלוננת, ואילו המבקש יטען באופן חופשי.

6. מהתסקיר שהוגש בעניינו של המבקש עולה כי המבקש שולב בקבוצה טיפולית המיועדת לנאשמים בעבירות מין, שיתף פעולה באופן מלא והקפיד להגיע לכל המפגשים. שירות המבחן התרשם כי המבקש עבר שינוי הדרגתי ומשמעותי באופן התייחסותו לעבירה, להשלכותיה, ולהתנהגותו הפוגענית, ולפיכך המליץ על העמדתו של המבקש בצו מבחן למשך 18 חודשים לצד מאסר מותנה, של"צ בהיקף של 300 שעות, ופיצוי כספי למתלוננת.

7. טרם שגזר את עונשו של המבקש, בית משפט השלום הנכבד עמד על החומרה היתרה הגלומה בביצוע עבירות מין במרחב הווירטואלי, ועל הפגיעה בערכים המוגנים כדוגמת ההגנה על גופם, נפשם וכבודם של קטינים, וקבע כי יש צורך בענישה מחמירה שתרתיע ותדגיש את הסלידה מהעבירה בה הורשע המבקש.

בית משפט השלום הנכבד התייחס בגזר דינו גם לכמות הסרטונים שהמבקש ביקש שהמתלוננת תשלח לו ולמהותם, לפער הגילאים המשמעותי בין השניים, לפרק הזמן בו נמשך הקשר בין השניים, לנזקים שנגרמו למתלוננת ולמשפחתה ועוד.

במסגרת השיקולים לקולא, בית משפט השלום הנכבד התחשב בהודאת המבקש, בחרטה שהביע למעשיו, בהערכת המסוכנות הנמוכה בעניינו, ובנסיבותיו האישיות של המבקש, וביניהן: ההליך הטיפולי בו החל, והמלצת שירות המבחן. יוער, כי במסגרת שיקוליו בגזירת העונש וכחלק מעיקרון אחדות הענישה, בית משפט השלום הנכבד התייחס לעונשים שנגזרו על נאשמים אחרים בפרשה, אשר נעו בין 8 ל- 18 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

8. בית המשפט החליט שלא לקבל את המלצות שירות המבחן, ובגזר דינו השית על המבקש את העונשים הבאים: 6 חודשי מאסר לריצוי בפועל בניכוי ימי מעצרו (מתאריך 15.12.2013, ועד לתאריך 15.01.2014), 7 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים, לבל יעבור המבקש את העבירה בה הורשע, או כל עבירה לפי סימן ה' לפרק י' לחוק העונשין, ופיצוי כספי למתלוננת בסך 10,000 ש"ח.

9. המבקש הגיש ערעור לבית המשפט המחוזי הנכבד על חומרת העונש שהושת עליו. בערעורו המבקש טען כי בית משפט השלום הנכבד שגה משלא אימץ את המלצת שירות המבחן בעניינו, והשית עליו עונש מאסר לריצוי בפועל. עוד נטען, כי בית

משפט השלום הנכבד לא נתן את המשקל הראוי לשיקולי השיקום בעניינו. בית המשפט המחוזי הנכבד דחה את ערעורו של המבקש בציינו כדלקמן:

”גזר דינו של בית המשפט מנומק ומפורט, והוא ניתן רק לאחר שכלל השיקולים הרלבנטיים נשקלו, ואין מקום להקל עם המערער [המבקש – ח”מ] מעבר להקלה שנעשתה כבר על-ידי בית משפט קמא.”

מכאן בקשת רשות הערעור שלפני.

טענות הצדדים בבקשה לרשות ערעור

10. בבקשה למתן רשות ערעור שלפני – המבקש מפנה את עיקר טענותיו כלפי חומרת עונש המאסר לריצוי בפועל שהושת עליו. המבקש טוען, בין היתר, כי הערכאות דלמטא לא נתנו את המשקל הראוי להליך השיקומי שעבר, להערכת המסוכנות המינית הנמוכה בעניינו, לנסיבותיו האישיות, ולהמלצת שירות המבחן. עוד נטען, כי בית משפט השלום הנכבד שגה כאשר התייחס בגזר דינו לעונשים שהושתו על הנאשמים האחרים בפרשה כשיקול לקביעת עונשו של המבקש, בשים לב לכך שהמבקש הורשע בעבירה שדרגת חומרתה פחותה.

11. בתגובתה, המשיבה טענה כי הבקשה איננה עומדת באמות המידה, אשר הותוו לצורך מתן רשות ערעור, בשים לב לכך שהבקשה נסובה, כל כולה, סביב חומרת העונש שהושת על המבקש, וזה איננו חורג, לשיטתה של המשיבה, ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים כגון דא.

דיון והכרעה

12. לאחר עיון בבקשה ובחומר שצורף לה, ובתגובת המשיבה לבקשה הנני סבור כי דין הבקשה – להידחות. אנמק בקצרה הדברים להלן.

13. הבקשה אינה עונה על הקריטריונים שנקבעו בפסיקתו של בית משפט זה למתן רשות ערעור. זאת מאחר שהיא איננה מעוררת שאלה משפטית כבדת משקל, או רחבת היקף, אשר חורגת מעניינם הפרטני של הצדדים לה. כמו-כן לא ניכר חשש מפני עיוות דין, או אי-צדק אשר נגרם למבקש (ראו: ר”ע 103/82 חניון חיפה בע”מ נ’ מצת אור (הדר חיפה) בע”מ, פ”ד לו(3) 123 (1982); רע”פ 6487/12 דביר נ’ מדינת ישראל

(15.07.2013); רע"פ 8531/15 עליה נ' מדינת ישראל (14.12.2015) (להלן: עניין עליה)).

יתר על כן – הבקשה שלפני עניינה בחומרת העונש, אשר הושת על המבקש. בהקשר זה, נקבע כי, ככלל, לא תינתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי" על חומרת העונש, אלא במקרים חריגים בהם ניכרת סטייה קיצונית ממדיניות הענישה המקובלת בעבירות דומות (עניין עליה; רע"פ 3929/09 דהן נ' מדינת ישראל (16.08.2009); רע"פ 4491/14 סורן נ' מדינת ישראל (29.6.2014)). בענייננו, העונש שנגזר על המבקש – איננו חורג ממדיניות הענישה הנהוגה במקרים כגון אלה (ראו למשל: רע"פ 3262/14 פלוני נ' מדינת ישראל (12.05.2014)) והוא אף מתון יחסית בהתחשב בהסדר הטיעון. זה המקום להוסיף כי, מקום בו הסכימו הצדדים על טווח ענישה במסגרת הסדר טיעון, והעונש שנגזר הוא בתוך הטווח המוסכם, תהיה התערבותה של ערכאת הערעור מצומצמת אף יותר (השוו: ע"פ 9426/12 פלוני נ' מדינת ישראל (16.7.2013)). דברים אלו נכונים ביתר שאת כאשר עסקינן בבקשת רשות ערעור ב"גלגול שלישי".

די בטעמים אלו, כשלעצמם, כדי לדחות את הבקשה שלפני.

14. למעלה מן הצורך, אוסיף ואציין כי גם לגופם של דברים דינה של הבקשה – להידחות. בית משפט זה עמד, לא אחת, כי עבירות מין המבוצעות במסגרת המרחב "הווירטואלי", פוגעניות לא פחות מעבירות הנעשות תוך מגע "של ממש", בקובעו, בין היתר, כך:

"מעשים מגונים של פעם, שהיו כרוכים במגע פיזי עם נפגע העבירה, נתחלפו להם כיום בסוגים שונים של מעשים בשלט-רחוק. החסות של האנונימיות הלכאורית והריחוק מהיושב בצדו השני של המחשב, משחררים חסמים ועכבות, ואנשים נורמטיביים כלפי חוץ, שולחים ידם במעשים שלא היו מעיזים לעשות בעולם שמחוץ למרחב האינטרנטי. מגע וחדירה פיזית נתחלפו בחדירה אל תוך המרחב האינטרנטי הפרטי-אינטימי של הגולש בצד השני..." (בש"פ 2065/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (22.3.2013)).

בענייננו אמנם לא קוים מפגש פיזי בין המבקש ובין המתלוננת ויחסיהם נותרו בעולם הווירטואלי. עם זאת, במקרה דנן הופקו סרטונים קשים עד מאוד מבחינת תוכנם ומבחינת המעשים אותם נתבקשה המתלוננת לבצע.

15. באשר לטענת המבקש כי לא היה מקום להפנות לעונשים שנגזרו על הנאשמים האחרים, סבורני כי בית המשפט המחוזי הנכבד שיווה לנגד עיניו את האבחנות בין מעשיו של המבקש לבין מעשיהם של הנאשמים האחרים, ומכל מקום העונש שהושת על המבקש הוא הנמוך ביותר. בנסיבות אלו, לא מצאתי פגם כלשהו בפסק דינו של בית המשפט המחוזי הנכבד המצדיק את התערבותו של בית משפט זה.

16. נוכח כל האמור לעיל, הגעתי למסקנה כי המקרה שלפני איננו מצדיק מתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי". משכך – בקשת רשות הערעור נדחית.

17. עיכוב ביצוע העונש עליו הוריתי בהחלטתי – מבוטל איפוא. המבקש יתייצב לריצוי עונש המאסר שנגזר עליו – בתאריך 01.06.2016 עד לשעה 10:00, בבימ"ר דקל, או במקום אחר על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות, או דרכון. על המבקש לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון של שירות בתי הסוהר, טלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

ניתנה היום, ב' באייר התשע"ו (10.5.2016).

ש ו פ ט